

Οι φοιτητάρες του Βορρά και ο εαυτούλης μου (αυτοαφιερώνμα)...

Ο θυρωρός, ο τσαγκάρης και ο μηχανολόγος που άλλαξαν την ζωή μου...

Γράφει ο **Βύρων Τομάζος** Μηχανολόγος, Απόφοιτος Πολυτεχνείου Μονάχου e-mail: btomazos@gmail.com

Ο τίτλος είναι παρμένος από το βιβλίο του συμφοιτητή μου, συγκοιτού μου και κουμπάρου μου **Αποστολή Δόμβρου** που με έχει βάλει στο εξώφυλλο στο ομώνυμο βιβλίο του. (© 1996)

Το βιβλίο αναφέρεται σε ιστορίες, βιώματα της φοιτητικής μας ζωής στην Αυστρία και την Γερμανία στην δεκαετία του '60.

Πριν από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και αρκετά χρόνια μετά τα γερμανομαθή πανεπιστήμια λογίζονταν τα καλύτερα του κόσμου και είχαν πάρει τα περισσότερα νόμπελ. Αρκετοί ξένοι μεταξί των οποίων και Έλληνες σπουδάζαν στα γερμανόφωνα πανεπιστήμια. Στον απόηχο του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου το 1956, από μια παράξενη ιστορία-σύμπτωση βρέθηκαν και εγώ στην Αυστρία-Γερμανία για σπουδές. Μέχρι τα δεκαπέντε μου καταλογίζομαι από τους δασκάλους εξυμνος μαθητής αλλά ακαμάτης.

Στη Χίο στο Αργέντικο, εκεί που μεγάλωσα υπήρξε μία πετρελαιομηχανή νίζελ που πίτζε την περιοχή και ήταν φτιαγμένη το 1931. Με αυτήν ασχολόμουν και επειδή ήταν παλιά για να μπει μπροστά έκανα διάφορα γιατροσόφια και ήμουν από τους λίγους που έβαζε εμπρός τις μηχανές του Κάμπου της Χίου.

Τότε το υπουργείο γεωργίας έστειλε ένα κλιμάκιο μηχανικών στην περιοχή και έκανε ένα τύπο μικρών σεμιναρίων για μηχανές και αντλίες, το οποίο παρακολούθησα με μεγάλο ενδιαφέρον, ο επικεφαλής του κλιμακίου, μηχανολόγος-τότε ήταν elite οι μηχανολόγοι, έπαιρναν πολλά λεφτά γιατί ήταν πολύ λίγοι- μου λέει εσύ δεν πρέπει να πας χαμένος πρέπει να πας στο Πολυτεχνείο.

Εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκα αποφάσισα τελικά να αλλάξω ρότα ζωής και συνήθειες και από μία ώρα ή καθόλου που διαβάζα την ημέρα άρχισα να διαβάζω συνεχόμενα δεκατετράωρα. Είχα αρκετή αντοχή, πράγμα που ακόμη έχω, όσο διάβαζα τόσο η διψα και μάθηση μεγάλωνε και πέραν των βασικών μαθημάτων, μαθηματικά, φυσική, χημεία κλπ διάβαζα και άλλα μαθήματα αρχαία ελληνικά, φιλοσοφικά κλπ. Αυτά με βοήθησαν πολύ στη ζωή και στην καριέρα μου. Είμαι θιασώτης της κλασικής μόρφωσης οτιδήποτε και αν σπουδάζει κανείς γιατί σου ανοίγει το πνεύμα.

Έτσι άρχισα να ανεβαίνω στην τάξη μου να ταρρακουνώ τις ισορροπίες και τις περγαμινές των αναγνωρισμένων καλών μαθητών, όχι πάντα με το σταυρό στο χέρι αλλά διαβάζοντας από πολλά βιβλία συγχρόνως μεταφράσεις τότε ήταν απαγορευμένες, δεν υπήρχαν στο εμπόριο και σε αυτό με βοήθησε πολύ η βιβλιοθήκη της Χίου.

Στην όγδοη την τελευταία τάξη του λυκείου που λέμε σήμερα εμείς ενώ οι συμμαθητές μου άρχισαν να μαθαίνουν ήμουν και συνημίτονα

στην τριγωνομετρία εγώ είχα τελειώσει μόνος μου στα γαλλικά την τριγωνομετρία του Carone δεδομένου ότι στα μαθηματικά δεν χρειάζεται πολύ η γλώσσα. Έκανα και ασκήσεις ισοσητών τριγωνομετρίας γιατί έβαζαν τις εξετάσεις.

Πολλές φορές ίσως άδικα «ταίγκλιζα» του καθηγητές μου οι οποίοι είχαν μπει σε μία ρουτίνα και μόλις τους έκανα καμία δύσκολη ερώτηση με πετούσαν έξω από την τάξη. Μάλιστα ένας νέος καθηγητής φυσικής που είχε έρθει μου λέει Βύρωνα σε παρακαλώ μόλις τελειώσα και έχω πεθάνει στο διάβασμα μην με αναγκάζεις να ξαναδιαβάζω. Σημειώτεον ότι το ίδιο έπαθα και εγώ όταν δίδαξα στα ΤΕΙ της Καβάλας τρεις έξιμηνοι και σπασίκες μαθητές μου έκαναν το ίδιο και τους είπα το ίδιο. Πολύ εξυμνος δεν ήμουν αλλά δουλευταράς, πεισματάρης, οργανωμένος με σκοπό και προμηθεμένος.

Στη Χίο όταν παντρευόταν μία κοπέλα έλεγαν τα πεθερικά δεν τον θέλουμε προκομμένο αλλά προμηθεμένο το γαμπρό. Είχα οργανώσει το χρόνο μου και μάλιστα έκανα μάθημα στον μεγάλο αδερφό μου και στους φίλους του και σε κάτι φτωχά παιδιά για να μην μείνουν στην ίδια τάξη. Εκεί τα έμπλεξα με τους καθηγητές γιατί τους χάλασαν την πίστωση των ιδιαιτέρων. Στη Χίο όλοι πίστευαν ότι θα μπω με «τα τσαρούχια» στο Πολυτεχνείο και όμως απέτυχα οικτρά.

Τότε δεν υπήρχαν οι πανελλήνιες που για μένα είναι κάπως δίκαιο σύστημα, η εξεταστέα ύλη αποφασίζονταν από τους καθηγητές. Το πλαίσιο της οποίας διέρρηε στους τριτοετείς των φροντιστηρίων.

Λέγανε ότι θες τρία χρόνια φροντιστήριο για να μπει στο Πολυτεχνείο και πράγματι οι περισσότεροι έμπαιναν από τους τριτοετείς εκτός από ορισμένους αλεξιπτωτιστές. Μετά την αποτυχία μου γράφτηκα και εγώ στα φροντιστήρια του Κανέλου που ήταν από τα καλύτερα.

Στην Αθήνα έμεινα σε ένα φιλικό σπίτι στη Νέα Σμύρνη με μπετόν χωρίς μόνωση στην οροφή σκέτη Σιβηρία τότε το '56 ήταν πολύ κρύα χρόνια. Το φιλικό ζευγάρι είχε ένα μαγαζί που έκανε κορσέδες και σουτιέν στην οδό Θεμιστοκλέους, έφευγε το πρωί και ερχόταν το βράδυ, πειρασμένοι ψάχνοντας κάτι να φάνε. Έτσι έγραψα στη μητέρα μου για ορισμένες συνταγές μιας και «οι μαμάδες φτιάχνουν τα καλύτερα φαγητά» και έκανα το ντεμπούτο μου αρνί στο φούρνο με πατάτες, σκόρδο κλπ.

Έκανα έκπληξη στους γέροντες που ήρθαν κουρασμένοι το βράδυ. Ήταν τότε γύρω στα πενήντα τους και για εμάς ήταν γέροι. Από τότε άρχισα την μαγειρική μου καριέρα, πάντα είχα ένα μεγάλο τσουκάλι τουλάχιστον 10 λίτρων και στα εστία χρησιμοποιούσα την Ξυλοκαρβουνόσομα και εκεί έτρωγαν πλούσιοι και φτωχοί φοιτητές συνήθως οι πλούσιοι έτρωγαν το μηνιαίο συνάλλαγμα τις πρώτες δεκαπέντε ημέρες.

Κατά τον Νίτσε που δεν τον είχα διαβάσει τότε αυτή η αποτυχία **αφού δεν με σκότωσε με έναν πι οισχυρό.**

Κάποιος καθηγητής ονόματι Παπαγιάννης της φυσικής στο φροντιστήριο όταν δεν μπορούσαμε να λύσουμε καμία άσκηση έλεγε δεν πάτε ρε στο Γκράτς εκεί περνάτε χωρίς εξετάσεις. Έμαθα μέσα επίσης ότι αρκετά καλοί μαθητές όπως ο πρώτος μαθητής του Βαρβάκειου είχαν αποτύχει και αυτό με προβλημάτιζε πολύ δεδομέ-

νου ότι παρόλο που μεγάλωσα πλουσιόπαιδο τα οικονομικά του πατέρα μου άρχισαν να σείονται και είχα ήδη έξι μήνες χωρίς σιγουριά της επιτυχίας.

Έτσι λοιπόν ένα ολόκληρο βράδυ που δεν κοιμήθηκα πάλι, πήρα την απόφαση να πάω στο Γκράτς και πάω στην πρεσβεία. Αφού περίμενα πολλές ώρες μίλησα με τον μορφωτικό ακόλουθο, που με απέτρεψε να πάω δεδομένου ότι τότε ήταν τουλάχιστον 400 έλληνες φοιτητές εκεί. **(Έχω επανειλημμένως γράψει ότι η κοινωνικότητα και η σφαιρική μόρφωση είναι τα δυο βασικά όπλα για να πετύχει κανείς στη ζωή. Και οι νέοι πρέπει να το έχουν αυτοσκοπό.)**

Μετά τον κατακλισμό που μου έφερε ο μορφωτικός ακόλουθος που στην πρεσβεία, δεν ήθελα να το βάλω κάτω. Κάθισα έξω στη αυλή της πρεσβείας για να κόψω κίνηση τι γίνεται. Ρωτώντας διάφορους που μπαίνονταν έπιασα και κουβέντα με τον θυρωρό. Στην αρχή μου είπε και αυτός ότι είναι πάρα πολλοί Έλληνες στο Γκράτς και δεν θέλουν άλλους. Φαίνεται όμως ότι του έκανα καλό **rapport** (κοινωνική επαφή) και άρχισε να μου ανοίγεται και μου λέει έχεις καλούς βαθμούς του λέω ναι, πάρε το τρένο και πήγαινε και θα σε γράψουν. Του έδωσα τα γλυκά από Χίο, που είχα φέρει για τον μορφωτικό ακόλουθο. Χάρηκε πολύ και πήγε μέσα και μου έδωσε κάτι φυλλάδια του πανεπιστημίου. Βλέπετε η κοινωνία μας ήταν τέτοια και ίσως ακόμη είναι ότι όταν βγαίνεις στη ζωή δυστυχώς με το σταυρό στο χέρι δεν επιτυγχάνεις και πολλά πράγματα.

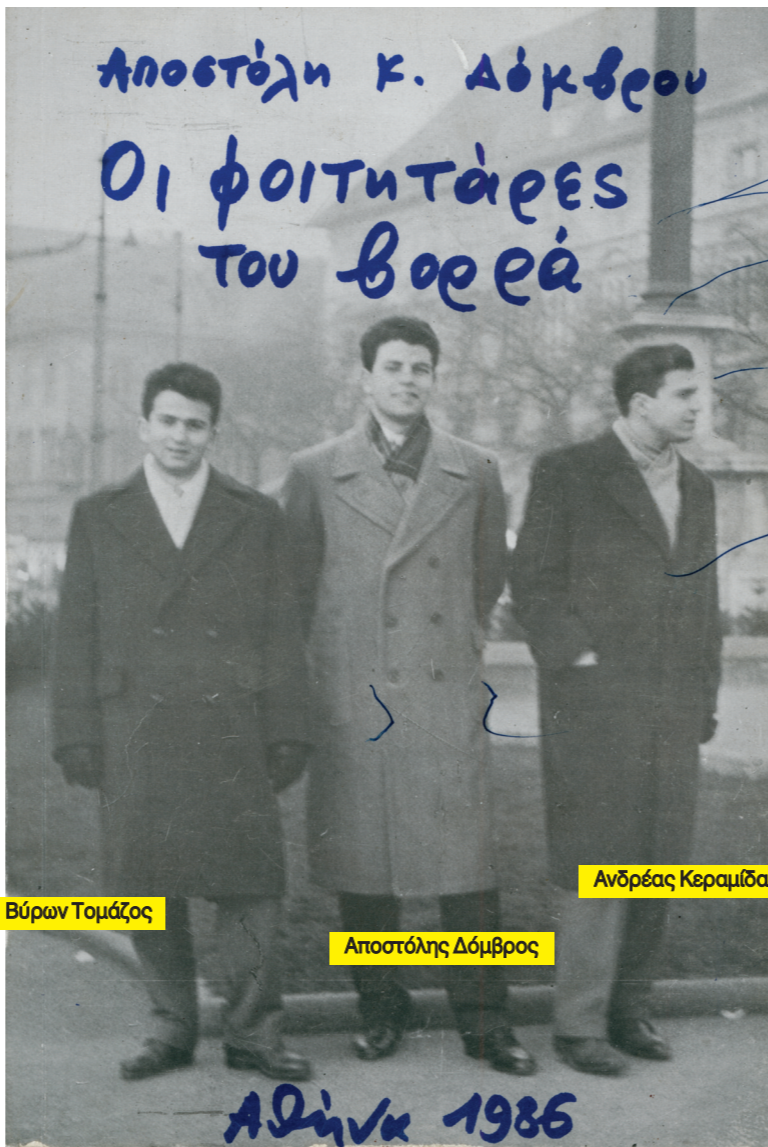
Θα μου πει κάποιος: ρε Βύρωνα γιατί τα γράφεις όλα αυτά? Τα γράφω για τους νέους κυρίως να τους πω ότι όλοι οι άνθρωποι για εμάς έχουν την αξία τους. Και μπορεί ένας ακόμη ασημαντός όπως στην περίπτωση μου ο θυρωρός να αλλάξει τη ζωή τους όπως άλλαξε και τη δική μου ο θυρωρός της πρεσβείας.

Παίρνω το βαπόρι πώς στη Χίο το λέω στους γονείς μου, η μητέρα μου επιφυλακτική, ο πατέρας μου, μου λέει «έχω εμπιστοσύνη σε σένα ό-που και να πας θα ανέβεις, πήγαινε. Μόνο δύο πράγματα δεν θέλω να κάνεις. Να μην παίζεις ποτέ χαρτιά (είχε συνεταιίρο στην Ρουμανία και είχε και από αυτό) και να μην καπνίζεις ποτέ τσιγάρο». Ο πατέρας μου δεινός καπνιστής είχε κόψει το τσιγάρο και είχε γίνει κήρυκας κατά του καπνίσματος. Πρωτοποριακός για την εποχή του όπως και σε πολλά άλλα πράγματα. Τα κράτησα και τα δύο. Και επειδή είχα μάθει ότι είναι σχεδόν πιο φτηνά από την Αθήνα και το Πολυ-

τεχνείο ήταν από τα καλύτερα της Ευρώπης αυτό με παρακίνησε να πάω. Και έτσι πήρα αμέσως μία χοντρή γερμανική μέθοδο άνευ διδασκάλου και άρχισα να διαβάζω.

Τότε στην Αθήνα υπήρχε μεγάλη φτώχεια. Γνώρισα φοιτητές που δούλευαν εκεί στη λακωνική γωνιά του πανεπιστημίου για 3-4 ώρες για μία φασολάδα. Εγώ δεν πήγαινα, την μαγειρεύα (προμηθεμένος). Στην Αυστρία, δουλείες υπήρχαν, καλύτερα αμειβόμενες από την Ελλάδα.

Έτσι λοιπόν, με την μέθοδο συνέχεια στα χέρια μου και ένα παλτό από κουβέρτα που μου έραψε ο θεός μου ο ράφτης (μου είπαν ότι κάνει πολύ κρύο) για αυτό ανέφερα το προμηθεμένος σε μια μέρα ταξίδι με το πλοίο και τρεις μέρες με το τρένο έφτασα στο Γκράτς.

Αυτό το παλτό από μπατανία ο φίλος μου ο Δόμβρος το ονόμαζε το παλτό του Βύρωνα των 400 κιλών κάρβουνο. Τόσα είχα γλυτώσει φορώζω το μέσα στο σπίτι.

Στο Γκράτς τότε ήταν πολλοί φοιτητές Έλληνες βρήκα κάποιον ο οποίος με βοήθησε και με έγραψε στο Πολυτεχνείο, πράγματι με πήραν αμέσως και με αυτόν γίναμε φίλοι αργότερα τον βοήθησα και εγώ με τον τρόπο που στα μαθηματικά, φυσική, χημεία και αυτός στο σχεδίο.

Στη Χίο πήγαινα με ποδήλατο στο σχολείο και έτσι αγόρασα ένα μεταχειρισμένο ποδήλατο και στο Γκράτς για αυτό έφαγα δωμάτιο στα περιχώρα της πόλεως που ήταν πιο φτηνά. Πράγματι βρήκα ένα δωμάτιο ημιυπόγειο που χωρούσε μόνο ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι και μία μικρή σόμπα. Σε μία βίλλα που την είχε πουλήσει κάποιος πλούσιος που φάλιωσε και την είχε αγοράσει ένας τσαγκάρης την οποία είχε νοικιάσει σε δυο πλούσια κορίτσια γνωστών οικογενειών των Αθηνών. Στο υπόγειο της βίλλας δίπλα στο δωμάτιό μου είχε το τσαγκαράδικο.

>>

Αμέσως πήγα στο Πολυτεχνείο και πάντα στο πρώτο θρανίο να με βλέπουν οι καθηγητές. Διάβαζα τα μαθήματα αλλά και την γλώσσα μόνος μου με δάσκαλο τον τσαγκάρη που γίναμε φίλοι. Ήταν το τσαγκαράδικο δίπλα στο δωμάτιο μου τον οποίο τον βοηθούσα, είχε μοντέρνο τσαγκαράδικο για την εποχή με λειαντικούς τροχούς κτλ. και σχεδόν έμαθα την τέχνη.

Ο τσαγκάρης έπαιξε μεγάλο ρόλο στην καριέρα μου, γιατί για τα γερμανικά δεν πήγα σε δάσκαλο μόνο από τη μέθοδο διάβαζω τον που είχα αναβάλει την προσωπικότητα του, λέγοντας του ότι είναι φανταστικός δάσκαλος και το πήρε μεράκι να με βοηθάει. Έτσι τα γερμανικά μου τριών μηνών ήταν αρκετά για να μπορώ να δηλώσω για εξετάσεις.

Επειδή είχα πολλές καλές βάσεις και αυτό για μένα έχει σημασία σχεδόν σε όλα τα μαθήματα ακόμα και στα γαλλικά και τα αγγλικά με βοήθησαν πολύ, την μέθοδο την είχα τελειώσει και μετά από τέσσερις μήνες δήλωσα για εξετάσεις για ορισμένα μαθήματα. Το μοτίβο τότε ήταν σχεδόν όλοι οι φοιτητές για δυο χρόνια να κάνουν γλώσσα και μετά να πηγαίνουν στο πολυτεχνείο. Εγώ έκανα και τα δυο.

Προς το τέλος του καλοκαιριού με διαβασμένες τις διακοπές, είχα περάσει αρκετά μαθήματα, δηλαδή σε ένα εξάμηνο. Ο Δόμβρος λοιπόν έμαθε ότι κάποιος Χιώτης έχει περάσει μαθήματα και έψαξε και με βρήκε για να του δώσω τις σημειώσεις μου. Εκ παραλλήλου δυο ακόμη άλλοι φοιτητές ο Μιχάλης ο Γκίκος ο επί 30 χρόνια συντάκτος μου και ο Βαγγέλης ο Παπαγεωργίου είχαν περάσει αρκετά μαθήματα και έτσι γίναμε φίλοι και ανταλλάξαμε σημειώσεις. Και τελειώσαμε το προ-δπλωμα δηλαδή περίπου τις μισές σπουδές μαζί με τα Γερμανικά περίπου σε δυο χρόνια, χρόνος ρεκόρ με γλώσσα μαζί, αφού ο μέσος όρος των αυστριακών Γερμανών ήθελε τρίαμια.

Το Γκράτς ήταν δύσκολο Πανεπιστήμιο, εκεί διδάσκον διάφοροι διάσημοι καθηγητές όπως π.χ Φέντερ Χόφερ με 120 συγγράμματα και σχεδιαστή, των γερμανικών αεροπλάνων «στουκανς» και ο Μπούλε με πρωτοποριακές μελέτες τη θεωρία των πιθανοτήτων κλπ. Το σύστημα ακαδημαϊκό και δύσκολο να τελειώσεις.

Έτσι αποφασίσαμε να πάμε στο Μόναχο να κάνουμε εκεί το δίπλωμα δεδομένου ότι το Μόναχο ήταν πιο στρωτό είχε περισσότερες πιθανότητες να βρούμε δουλειά και επίσης πολύ γνωστό Πολυτεχνείο. Πράγματι πήγαμε εκεί τελειώσαμε σε τρία χρόνια συνολικά μαζί με Γκράτς πέντε.

Εκεί στο Μόναχο η ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα είχε μεγάλη παράδοση και μάλιστα οι περισσότεροι καθηγητές του Πολυτεχνείου μας είχαν σπουδάσει στο Μόναχο και αυτοί κυβερνούσαν τα ελληνογερμανικά και κάπως κοντρόλαραν τις ελληνογερμανικές σχέσεις συμπεριλαμβανομένων και των υποτροφιών πήραμε κάτι υποτροφίες και μεταξύ μας, εμείς, τις αξίζαμε γιατί τις έπαιρνε το κατεστημένο των αιώνων φοιτητών.

Έτσι ο **Απόστολος, ο Γκίκος** και εγώ αποφασίσαμε να ενεργοποιηθούμε στο σύλλογο και ένα όπλο ήταν ένα περιοδικό που εξεδώσαμε τότε, «**τα φοιτητικά φύλλα**» απόσπασμα του οποίου τυχαία βρήκε ο Αποστόλης. Για χάρη της συγγραφικής μου ιστορίας θα το αναδημοσιεύσω στο επόμενο τεύχος.

Μία μέρα συνάντησα και τα κορίτσια που έμειναν στην βίλλα επάνω εγώ ξηπούσα πρώι και πήγαινα στο πανεπιστήμιο, αυτές μάθαιναν γερμανικά και κρατούσαν κάποιο κρέας (είχαν έμειναι από λεφτά και ήθελαν να μαγειρέψουν) και έλεγε η μία στην άλλη ότι δεν μπορούσαν να

το κόψουν μιας και δεν είχαν ξανακόψει ποτέ και τους λέω εγώ μην ανησυχείτε ρε κορίτσια εγώ θα σας το κόψω. Και ανέβηκα επάνω στην κουζίνα και όχι μόνο το έκοψα αλλά το μαγειρεύα κιόλας και φάγαμε στο αρχοντικό τους επάνω που μου θύμισε το σπίτι μας στη Χίο που ήταν το αργέντικο στο οποίο μέναμε από το 1822 μέχρι το 1989. Το οποίο είχε πύργους μέσα και το ένα μπάνιο ήταν φτιαγμένο από ένα κομμάτι μάρμαρο από κάθε νησί, από όλη την Ελλάδα.

Τα κορίτσια με έβλεπαν σαν επαρχιώτη, παπούτσια, ρούχα κλπ, τότε ο σκοπός μας ήταν οι σπουδές, ενώ αυτές ήταν ντυμένες σαν μανικέν, τίποτα δεν ταίριαζε, τους είπα ότι είμαι από τη Χίο και με ρώτησαν κάποιος Χιώτης που έχει περάσει τόσα πολλά μαθήματα ποιος είναι? Και τους απάντησα ότι ήμουν εγώ, εκείνες με ρώτησαν έκπληκτες, γιατί δεν τους είχα πει τίποτα για μένα (ειλικρινά πάντα ήμουν χαμηλών τόνων αλλά όταν ήθελα να πετύχω κάτι έβαζα την ηχητική μου υπηρεσία που έλεγε ο Δόμβρος), άλλαξαν αμέσως συμπεριφορά και τους έφυγε το σύμπλεγμα ανωτερότητας γιατί είχαν περάσει μόνο ένα μάθημα συνδυασμό χρωμάτων στην αρχιτεκτονική.

Σίγουρα σας έπρηξα με αυτά που έγραψα, την ιστορία μου για τους φοιτητάρες του Βορρά, άλλοι από αυτούς πήρανε δίπλωμα, άλλοι όχι ανεξάρτητα όμως από αυτό, αυτοί συνέδεσαν την Ελλάδα με την Ευρώπη και βοήθησαν την χώρα μας να συνέλθει από εκεί που την είχαν ρίξει οι ξένοι εισβολείς και τα μαλώματα με τους αδερφούς μας.

Σήμερα οι φοιτητάρες του Βορρά με δίπλωμα ή όχι έχουν, είχαν σημαίνοντες θέσεις στην ελληνική κοινωνία, καθηγητές πανεπιστημίου, γενικοί διευθυντές μεγάλων επιχειρήσεων, υπουργοί, επιστήμονες, επαγγελματίες κλπ. Όλοι κάτι πήραμε και μεταφέραμε από μία ανεπτυγμένη χώρα και έχοντας το DNA της προσαρμοστικότητας και της προόδου στο εξωτερικό εκεί μου μετράει πολύ το τι μπορούμε να κάνεις και όχι από πού κατάγεσαι εκεί πήραμε τη σφαιρική εμπειρία της ζωής και εκεί παλέψαμε στη ζωή μόνι χωρίς τους δικούς μας κοντά και αυτό μας έδωσε εφόδια στην περαιτέρω ζωή. Π.χ. δουλέψαμε σε τουβλάδικα οχτώ ώρες πίσω από την πρέσα, να στοιβάζεις τα τουβλά, να σε κυνηγάει η μηχανή και εκεί καταλάβαμε την αξία του ανθρώπινου **μόχθου** και τι σημαίνει το χρήμα. Πενήντα σελίνια οχτώ ώρες γύρω στα δέκα χιλιάδες τουβλά.

Ακόμα και η παρέα του ψηλού και χοντρού πόκερ που σύχναζε στο καφέ Eurora όλοι πήρανε σημαντικές θέσεις στη Γερμανία.

Όταν ξεκινήσαμε την εταιρεία μας στην Ελλάδα με τον Μιχάλη τον Γκίκια, φιλοαντιπροσωπεύαμε μία μεγάλη εταιρεία την Thyssen στην Γερμανία, τα γραφεία μας δυο δωμάτια, ένα δανεικό τηλέφωνο και ένα telex, στα καλά καθούμενα λαμβάνουμε ένα telex από Thyssen και μας λένε ότι έρχονται υψηλά στελέχη της εταιρείας για να αξιολογήσουν μία μεγάλη επένδυση στην Ελλάδα και θέλουν να τους κλείσουμε ένα ολόκληρο όροφο σε ένα ξενοδοχείο. Κλείσαμε αν θυμάμαι καλά στο Ledra Marriot και πήγαμε με τον Μιχάλη να τους παραλάβουμε από το αεροδρόμιο, εγώ τότε είχα φέρει ένα σεβρολέτ άσπρο από την Αμερική (είχα αγοράσει ένα καπέλο σοφέρ και πήγα καμία εικοσαριά ύφες των φίλων και γνωστών στην εκκλησία) και έρχεται μία αποστολή με 5 άτομα, τους συναντάμε και μας ρώτησαν πως θα τους πάμε, και απάντησα ότι έχουμε το αυτοκίνητο ο αρχηγός της αποστολής με ρώτησε που είναι ο οδηγός και το μεροσεντές, βρήκαμε ένα ταξί μεροσεντές και το αυτοκίνητο μου και λένε θα μας πιάτε

πρώτα να δούμε τα γραφεία σας. Προσπαθήσαμε να το αποφύγουμε αλλά ο αρχηγός της αποστολής επέμενε να τα δει. Μπήκαμε μέσα στα γραφεία μας ήταν τότε στη Σωτήρος Διός αρχίζει ο επικεφαλής να μας βρίζει και να μας φωνάζει στα γερμανικά τι άσχετοι είστε εσείς μπορεί με τέτοια γραφεία και τέτοια αυτοκίνητα να υποδέχεστε ανθρώπους της Thyssen? Ότι του φέραμε δεν του άρεσε.

Μετά λοιπόν από όλες αυτές της ιστορίες ο αρχηγός της αποστολής που ήταν το νούμερο δύο της Thyssen λέει στον Μιχάλη στα ελληνικά ρε σπασίκα που ήρθες μία φορά να παίζεις μαζί μας χαρτιά στο καφέ ευγορα και έχασες και έφυγες εμένα δεν με θυμόσαστε? Εσείς είσατε οι σπασίκες που διαβάζετε. Εγώ είμαι από την παρέα των τσιπίδων, του πόκερ το καφέ Eurora (υπήρχε και χοντρό πόκερ) όλοι εμείς έχουμε πάρει χοντρές θέσεις, πάρε χαρτί και γράφε πχ ο Τάκης δντης εδώ κλπ, εγώ γνώρισα σε ένα καρέ πόκερ τον πρόεδρο της Εταιρείας, Αγκαλιαστήκαμε και οι υπόλοιποι Γερμανοί μας κοιτούσαν καλά καλά, τελικά η δουλειά δεν έγινε. Γιατί παίζει μεγάλο ρόλο η κοινωνικότητα των ανθρώπων και σίγουρα οι άλλες ικανότητες. Αυτοί ανέβηκαν πολύ ψηλά διότι εκτός από το πόκερ που έπαιζαν ήξεραν πώς να ρισκάρουν, πώς να μπλοφάρουν. Είχαν μία σφαιρική γνώση της ζωής φυσικά είχαν βάσεις τεχνικές αλλά αυτές ήταν δευτερευούσης σημασίας μπροστά στην κοινωνικότητα.

Όλοι μας νοσταλγούμε τα ηρωικά εκείνα χρόνια, τότε που η ορμή της νιότης και την άνοιξη γινότανε μπουλντόζα και ισοπέδωνε όλα τα εμπόδια μία τέτοια ψυχολογία και ορμή χρειάζεται να οι νέοι μας σήμερα οι οποίοι έχουν πολύ καλύτερες βάσεις και εχέγγυα από εμάς.

Αν η κρίση δεν τους σκοτώσει θα τους βγάλει πιο δυνατούς. Τα κλειδιά της επιτυχίας πάντα έτσι ήταν και έτσι θα είναι. Δουλειά, δουλειά, σκοπός, οργάνωση, πρόβλεψη προπαντός πείσμα, το δάσος και όχι το δέντρο και κάθε αποτυχία να την βλέπουμε σαν ευκαιρία, να έχουμε σκοπό, στρατηγική και τόλμη **και ότι για την επιτυχία στη ζωή τα πολλά διπλώματα και οι περγαμινές δεν είναι πανάκεια.** Πάντα να υπολογίζουμε και να σεβόμαστε τους άλλους, και να ξέρετε ότι μεγάλο μέρος της επιτυχίας μας στη ζωή εξαρτάται από την κοινωνικότητα μας.

Σίγουρα ο χορός είναι μεγάλη κοινωνική επαφή και διάβασμα-διάβασμα αλλά χορός και χορός γράφτηκα σε ένα αριστοκρατικό χοροδιδασκαλείο του Μίροκβιτς για να μάθω περαιτέρω χορό και να αποκτήσω επαφή με την αυστριακή κοινωνία που μας κρατούσε τουλάχιστον στα πρώτα χρόνια τις πόρτες της ερμητικά κλειστές. Παρακάτω σας παραθέτω ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο του Αποστόλη που γράφει για μένα.

Ο Αποστόλης γράφει: «Στο τέλος των μαθημάτων γινόταν ο μεγάλος χορός του αποχαιρετισμού όπου η κάθε κοπέλα είχε το δικαίωμα να μοιραστεί τρία άσπρα μεταξωτά φιογκάκια, που τα καρφύσανε στο πέτο των τριών εκείνων καβαλιέρων που τους έβρισκε πιο συμπαθητικούς και πιο καλούς χορευτές, ο Βύρωνας γύρισε εκείνο το βράδυ στο San Peter με δύο φιογκάκια ο Στέλιος με κανένα. Το ύφος του Βύρωνα ήταν σαν τον Ροδόλφο Βαλεντίνο. Ο Στέλιος γίτανε απαρνηγόρτος». Σημειώτεον ότι ακόμα κάνω μαθήματα χορού. Είναι συνδυασμός γυμναστικής, φτιάξιμο κεριού και φυσικά κοινωνικότητας.

Επαναλαμβάνω για τους Νέους, η επιτυχία στη ζωή χρειάζεται συν τοις άλλοις δουλειά, δουλειά, οργάνωση, σκοπό και όραμα. Για τη μέγιστη απόδοση και πάντα με αυτοσκοπό την κοινωνικότητα.